

Homilija mariborskega nadškofa msgr. Alojzija Cvikla DJ ob srečanje bolnikov, invalidov in starejših na Brezjah, 15. junija 2019

1.berilo: Modr 9,9-11.13-18

Berilo: Jak 1,2-15

Evangelij: Lk 10, 25-37 (Usmiljeni Samarijan)

Dragi sobratje duhovniki, dragi bolniki, invalidi in starejši, dragi gostje, dragi bratje in sestre!

Zbrali smo se, kot je že tradicija, tu, pri Mariji Pomagaj na Brezjah, da bi se na tem svetem kraju, duhovno in telesno okrepili, dobili nov pogum, novo moč, nove milosti, novo voljo, potrpežljivost za prenašanje nadlog bolezni, invalidnosti in starosti.

Nihče ni brez preizkušenj. Enim se vidi že na zunaj, da so bolni in trpijo, drugim se na zunaj ne pozna, vendar trpijo v svoji notranjosti.

V berilu danes apostol Jakob vernikom priporoča, da naj, ko jih zadenejo preizkušnje, prosijo Boga, kajti samo tako ne bodo razočarani, saj bodo čutili njegovo bližino in bodo rastli v stanovitnosti. On namreč pošilja svojega Sv. Duha, ki nam med drugim daje dar moči, da se lahko soočamo s preizkušnjami, ki nas zadenejo.

V evangeliju smo slišali priliko, imenovano »Dobri Samarijan«, vzeto iz Lukovega evangelija. Ta prilika s svojo preprosto ter spodbujajočo pripovedjo kaže na evangeljski stil življenja, katerega središče nisem jaz, ko kdaj pričakujemo, da se mora vse vrteti okoli nas samih. Evangelij nas usmerja k bližnjim, tistim, ki jih srečujemo na naši poti in nas nagovarjajo.

Današnji čas zelo poudarja »jaz«, dobrobit posameznika, posebej še, kadar je v ospredju posedovanje dobrin, osebno ugodje in iskanje užitkov. Ob tem pa tolikokrat čutimo pomanjkanje odprtosti do drugega in pripravljenost za delitev tega, kar imamo.

Kaj je storil dobri Samarijan?

Znal se je zaustaviti ob človeku, ki je trpel, mu je po svojih močeh pomagal, tako, da je stopil k njemu, oskrbel njegove rane. Ga peljal v gostišče in tam zanj poskrbel.

To kar nas takoj prevzame pri usmiljenem Samarijanu je njegovo čuteče srce. Gotovo je tudi on imel sovje opravke, svoje načrte, lahko bi tudi on našel tehtne razloge za opravičilo in bi šel mimo tega trpečega človeka. Pa je trpečemu človeku dal prednost, pred vsem drugim.

Samarijan je tako postal vzor vsem nam. Trpečega človeka ni prepustil samemu sebi, bil mu je blizu, ne le z besedami, ampak tudi z deli. Apostol Janez nam v 1 Jn 3, 18 kliče: »Otroci, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici«.

Samarijan se ni zadovoljil s tem, da bi se nesrečnežu približal in mu izrekel nekaj sladkih besed, potem pa bi šel naprej svojo pot. Naredil je korak več, osebno se je zanj zavzel in mu pomagal.

Gospod tudi od nas pričakuje, da imamo odprte oči, da smo pozorni za ljudi in težave ljudi, še posebej, da smo pozorni na tiste, ki so v družbi spregledani, postavljeni v ozadje, da odgovorimo po svojih močeh in zmožnostih in trpečim pomagamo.

Jezus nas vabi, da priliko prenesemo v življenje.

Najdemo lahko nešteto razlogov, da ne naredimo več v odnosu do bolnikov, invalidov in starejših. In večkrat se zdijo ti razlogi na prvi pogled upravičeni.

Jezus, Božji Sin pa nas vabi, da na trpljenje bližnjega odgovorimo z dejavno ljubeznijo in usmiljenjem.

Prilika o usmiljenem Samarijanu pa govori še o drugi razsežnosti, to je o odnosu Boga do človeka. Gre za sočutje Boga do trpečega in bolnega človeka, ki ga je Samarijan, ki ponazarja dobrega in usmiljenega Boga, odvedel v »gostišče«. Skupnost Cerkve je to gostišče, kjer naj bi bilo poskrbljeno za bolne in trpeče, po zakramentih in po ljubezni, ki naj jo kristjani izkazujemo našim bolnim in trpečim bratom in sestram.

Ko pogledamo vsak v svoje življenje, bomo opazili, da smo tudi mi sami v svojem življenju že kdaj okusili odrešujočo in ozdravljajočo Božjo pomoč in ravno zato, ker smo to doživeli in okusili, čutimo v sebi dolžnost, da z razumevanjem, ljubeče pristopamo k trpečim bratom in sestram, da jim podarimo to, kar smo tudi sami že kdaj prejeli.

Osebna lastnost Boga je, da je človekoljuben, z drugo besedo usmiljen. Kot tak se človeku razodeva skozi vso zgodovino. Takega nam kaže Sveto pismo Stare zaveze, katere vsebino lahko povzeli v en sam stavek »Bog je usmiljen«. V Novi zavezi evangelist Janez to resnico povzame v stavku, ki nam pove še več: »Bog je ljubezen«.

Papež Frančišek pravi, da se danes mnogi ljudje, ki so zapadli logiki tega sveta in hitenju, opravičujejo, da nimajo časa, ki bi ga naj preživeli ob bolnikovi postelji. Pozabljajo pa na resnično vrednost časa, ki ga ljudje posvetimo drugemu.

Bolniku veliko pomeni naša ljubeča in sočutna prisotnost, naša pozornost, še več pa naša pripravljenost za postrežbo.

Papež Frančišek nas vedno znova uči poslušati ljudi v stiski, ko pravi: »Poslušati zna samo tisti, ki dopusti, da glas drugega resnično stopi vanj«. Ko resnično prisluhnemo drugemu, prenehamo mi biti mi sami središče, takrat premagamo egoizem. Samo na ta način se rodi služenje in gremo po poti, po kateri je hodil Jezus. In kje ga lahko srečamo?

Papež Frančišek pravi, da Boga lahko srečamo v evharistiji in pred tabernakljem in tudi, pred mnogimi živimi tabernaklji, tam kjer so ubogi. Ob pomoči bolnim se utrjuje naša vez s Kristusom. Na ta način postajamo eno z Njim, ki je razlomljen Kruh.

Bolj ko rastemo v povezanosti s Kristusom, manj vidimo zgolj sebe, svoje interese, in bolj smo sposobni videti drugega, njegovo trpljenje in bolečine.

Dragi bolniki, invalidi, starejši!

Trpljenje, ki nas lahko zadene je stvarnost, ki je težka, polna negotovosti in nešteti vprašanj, na katera iščemo odgovore. Kdor nima vere ostaja v takšnih trenutkih preizkušenj resnično sam. Prisiljen živeti brez upanja in daleč od pravega smisla.

Verni imamo Boga. Nekoga, h komur se zatekamo. Nekoga, ki mu lahko zaupamo, mu lahko izročimo svoje trpljenje, ker vemo, da nas ljubi, da smo v njegovih očeh dragoceni.

Bolezen, invalidnost, starost, lahko postane tudi milostni trenutek, priložnost za duhovno rast in zorenje v ljubezni. To je lahko čas, ko lahko začutim, kako tudi v preizkušnji boleznij ostajam v Božjem objemu.

Čeprav je trpljenje na prvi pogled nesmiselno in nezdržljivo s človekovim dostojanstvom, nam Jezus, Božji Sin, ki je na svoje trpljenje gledal, kot pot poveličanja, povišanja, dal trpljenju apostolsko vrednost, saj ob Jezusovem zgledu in posnemanju njega, postaja vsako trpljenje kristjana pričevanje vere in zaupanja v Boga. S tem pa dragi bolniki, invalidi in ostareli postajate dar za Cerkev, saj na ta način na najlepši način sodelujete pri poslanstvu Cerkve. Posebej še, ko z molitvijo in daritvijo sovjega trpljenja pričujete za ljubezen in dobroto Boga.

Na tem mestu sem vam za to vaše pričevanje in poslanstvo v Cerкви iskreno zahvaljujem. Za vse nas ste žive priče, da je Bog zvest, usmiljen in poln tolažbe tudi v preizkušnjah in trpljenju. Tako vas povabim, da smo v svojih mislih in molitvah povezani z vstalim Gospodom. Bolj kot bomo sposobni te duhovne povezanosti, bolj bomo doumeli, da Bog nikogar ne zapušča, ampak, da skupaj z nami nosi križ in nam hkrati kaže cilj in izpolnitev življenja, ki je poveličanje s vstalim Gospodom.

Današnje srečanje je tudi lepa priložnost, da se na poseben način zahvalim vsem vam, ki skrbite za bolne in preizkušene brate in sestre, onemogle in bolne, ko jih obiskujete, jim strežete, ste jim blizu in s tem lajšate njihove bolečine.

Tukaj mislim tudi na zdravstveno in drugo osebje po bolnišnicah in vseh drugih zdravstvenih ustanovah, po domovih za ostarele in povsod drugje. Hvala vsem vam, sodelavke in sodelavci župnijskih, škofijskih in vseslovenske Karitas, vam skavti in malteški vitezi, hvala reviji Ognjišče za vsakoletno organizacijo tega srečanja, hvala vam duhovniki, za vaš čas in ljubezen, za vse kar namenjate našim preizkušanim bratom in sestram.

Iskrena hvala tudi vam sorodniki in prijatelji bolnikov, invalidov in ostarelih, hvala za vse, kar zanje storite, predvsem hvala za vaše sočutno srce in pričevanje krščanske ljubezni.

Pri tej zahvali ne smem pozabiti na Radio Ognjišče, ki je za mnoge med vami najbolj zvesti spremljevalec podnevi, pa velikokrat tudi v dolgih neprespanih nočeh. Hvala vam, sodelavci Radia Ognjišče, da preko radijskih valov ne prenašate zgolj novic, ampak tudi duhovno hrano, ki se dotika naših src in Božjo bližino.

Dragi preizkušani bratje in sestre, sedaj boste lahko prejeli tudi zakrament bolniškega maziljenja. Naj vam ta zakrament, podeli novih moči, poglobitev v veri in novo zaupanje v Boga, da boste skupaj z njim lažje nosili naloženi križ in doživljali, kako vas Gospod želi prijeti za roko in hoditi z vami, kot zvest prijatelj, ki človeka nikoli ne razočara.

Dragi bratje in sestre!

Izročimo se danes naši nebeški Materi, ki je v veri spremljala svojega Sina pod križ. Njo, ki je bila skrivnostno pridružena trpljenju Božjega Sina, prosimo, naj nas nenehno spodbuja, da bi živeli z vedrim zaupanjem v njenega Sina, da bomo svoje trpljenje, kakor Jezus, izročali nebeškemu Očetu, kot naš delež pri odrešenju. Na ta način bo vsak izmed nas stopil na pot, ki jo je pred nami prehodila Marija in bo prinesel v ta svet nekaj lepega, nekaj Božjega. Amen.

Msgr. Alojzij Cvikl
mariborski nadškof metropolit